

z důvodu pojištění, byla všemi dotyčnými zákony jak z doby před zákonem čís. 242/1922, tak i z doby po něm řešena souhlasně a to v ten rozum, že, i když pohledávky z těchto zákonů plynoucí jsou vyňaty z exekuce, jest exekuce ve prospěch pohledávek na výživné přípustna a to na pohledávky pojištěncovy z pojištění plynoucí beze všeho rozlišování, tudíž i na nemocenské, nelze míti za to, že právě v zákoně čís. 242/1922 měla býti stanovena výjimka. Nelze tak míti za to, zejména proto, že není důvodu, proč by byl zákonodárce přiznal v tom směru zvláštní postavení zaměstnancům v hornictví a nikoli též zaměstnancům ostatním (zák. čís. 221/1924) a proč by toto zvláštní postavení zaměstnancům hornickým přiznal právě jen ohledně nemocenského, nikoli též ohledně jejich ostatních pojistných dávek. Z těchto důvodů dospěl nejvyšší soud k názoru, že v § 88 zák. čís. 242/1922 jsou »zaopatřovacím platem« míněny i pojistné dávky pro případ nemoci a že jest exekuce pro pohledávky výživného přípustna na všechny pohledávky z tohoto zákona plynoucí a v § 1 bod 1 až 5 vypočtené, tudíž i na nemocenské. První soud povolil navrhovanou exekuci do dvou třetin nemocenského důchodu. Poněvadž rekursní soud návrh na povolení exekuce vůbec zamítl, bylo uvážiti, že podle § 88 uvedeného zákona čís. 242/1922 může býti povolena exekuce nebo zajišťovací úkon pro pohledávky z výživného, příslušející věřiteli podle zákona, pouze do polovice zaopatřovacího platu. Bylo tedy po této stránce usnesení prvního soudu obnovované tímto rozhodnutím opravit.

Čís. 7535.

Cesta z nouze (zákon ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák.).

Útraty za vyjádření navrhovatelů a spoluodpůrců navrhovatelů na dovolací rekurs jiných odpůrců navrhovatelů nelze přisouditi proti dovolacím rekurentům, aniž, pokud jde o útraty spoluodpůrců, proti navrhovatelům.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1927, R I 776/27.)

V řízení o propůjčení cesty z nouze podali dovolací rekurs z několika odpůrců navrhovatelů pouze manželé R-ovi. Vyjádření na dovolací rekurs podali jak navrhovatelé, tak i ostatní odpůrci. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu manželů R-ových a rozhodl dále, že útraty vyjádření na dovolací rekurs nese si každý účastník sám. V tomto směru uvedl v

d ů v o d e c h :

Vyjádření na dovolací rekurs podali jednak navrhovatelé, jednak čtyři z odpůrců navrhovatelů. Na útratách těchto vyjádření nemohlo býti účastníkům vyjádření podávajícím nic přisouzeno proti stěžovatelům.

V § 25 zákona o cestách z nouze není ze všeobecného pravidla, že v nesporném řízení neplatí předpisy § 41 a násl. c. ř. s., učiněna výjimka toho obsahu, že stěžovatel, který není navrhovatelem, neměl-li jeho opravný prostředek úspěchu, musí hraditi útraty spojené s vyjádřeními, která ostatní účastníci, ať navrhovatelé ať spoluodpůrci navrhovatelů, podají na jeho rekurs. Ale útraty zvláštního vyjádření nemohly býti přisouzeny odpůrcům ani proti navrhovatelům, ježto § 25 cit. zák. ukládá navrhovatelům náhradu nákladů řízení, pokud nebyly způsobeny neospravedlněným zakročením některého odpůrce. Zákon nežádá, aby tu bylo neospravedlněné zakročení zrovna toho odpůrce navrhovatelů, který žádá o náhradu útrat; stačí, že rekurs manželů R-ových, kteří patří mezi odpůrce navrhovatelů, byl bezúspěšný a tudíž neospravedlněný a že jedině dovolací rekurs těchto manželů jako odpůrců navrhovatelů vyvolal útraty vyjádření podaného ostatními odpůrci.

Čís. 7536.

Lhůta k dovolacímu rekursu do usnesení rekursního soudu, jímž bylo zrušeno usnesení prvního soudu, odepírající schválení vyrovnání, běží ode dne zvláštního doručení, nikoliv ode dne veřejného vyhlášení zrušovacího usnesení. Pokud jest přípustným rekurs do zrušovacího usnesení vzhledem k § 527, druhý odstavec, c. ř. s.

Nejsou-li státní poplatek podle nařízení ze dne 15. září 1915, čís. 279 ř. zák. a podle zákona ze dne 25. ledna 1922, čís. 38 sb. z. a n. a odměna a výlohy vyrovnacího správce zapraveny nebo zajištěny a není-li prokázán ani souhlas oprávněných, dlužno odepřítí schválení vyrovnání. Pro splnění této povinnosti nelze ani lhůty dávatí ani je prodlužovati.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1927, R I 923/27.)

V y r o v n a c í s o u d odepřel potvrditi vyrovnání společnosti s r. o. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a poukázal první soud, by ve věci dále po zákonu jednal a znovu rozhodl. D ů v o d y: Stížnosti nelze odepřítí oprávnění. Usnesením ze dne 4. listopadu 1926 byla vyzvána vyrovnací dlužnice, by, ježto lhůta k průkazu o zaplacení odměn a hotových výloh vyrovnacího správce a paušálních poplatků uplynula, ihned předložila výkaz o zaplacení, jinak že bude potvrzení vyrovnání odepřeno. Podáním ze dne 9. listopadu 1926 dne 10. listopadu 1926 soudu došlým žádala vyrovnací dlužnice, by lhůta ku předložení výkazu o zaplacení odměny a hotových výloh vyrovnacího správce a paušálního poplatku byla prodloužena po případném výsledku vyrovnacího správce o důvodnosti této žádosti. O tomto návrhu první soud vůbec nejednal a samostatného usnesení nevydal a usnesením ze dne 21. prosince 1926 odepřel potvrzení vyrovnání z důvodu § 50 čís. 4 vyr. ř., poněvadž dlužník nákladů a poplatků vyrovnacího řízení ani nezaplatil ani nezajistil, aniž prokázal souhlas oprávněných. K žádosti dlužnice